

Submission by the Asia Tech Alliance (ATA) on the Notification of the Electronic Transactions Commission on Measures to Prevent Technological Crimes for Social Media Service Providers

Thai version

1.

สมาคม Asia Tech Alliance (ATA) เห็นพ้องกับการขยายระยะเวลาการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ (grace period) เพื่อให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์มีเวลาในการปรับระบบภายในให้สอดคล้องกับหน้าที่เพิ่มเติมตามกฎหมาย อย่างไรก็ตาม เห็นว่า หน่วยงานกำกับดูแลอาจพิจารณาขยายระยะเวลาการบังคับใช้เพิ่มเติมอีกเป็นอย่างน้อย 1 ปี (365 วัน) เนื่องจากผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ โดยเฉพาะแพลตฟอร์มระดับโลก จำเป็นต้องใช้เวลามากกว่า 180 วัน ในการทำความเข้าใจหน้าที่เพิ่มเติมหลายประการที่กำหนดไว้ในร่างประกาศฉบับนี้

อีกทั้งผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ยังจำเป็นต้องลงทุนและใช้เวลาในการพัฒนาและปรับปรุงระบบภายในเพื่อให้สอดคล้องกับหน้าที่เพิ่มเติมบางประการ การขยายระยะเวลาการบังคับใช้จะช่วยให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับความคาดหวังของหน่วยงานกำกับดูแล

นอกจากนี้ การพัฒนาระบบและฐานข้อมูลของผู้ใช้งานและผู้กระทำการโฆษณาเพื่อให้สอดคล้องกับข้อ 2, 3 และ 4 จำเป็นต้องใช้ระยะเวลานานกว่า 180 วัน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสมาคมฯ ขอเสนอให้หน่วยงานกำกับดูแลพิจารณาแนวทางการบังคับใช้โดยแบ่งเป็นระยะ (phased enforcement) โดยแยกเป็น (1) การบังคับใช้กฎหมายในระดับระบบและทางเทคนิค (system-level and technical enforcement) และ (2) การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการปรับปรุงระบบและฐานข้อมูลของผู้ใช้งานและผู้กระทำการโฆษณา

การรักษาความปลอดภัยของข้อมูลส่วนบุคคลที่อ่อนไหว (sensitive personal data) เป็นอีกประเด็นที่มีความสำคัญอย่างยิ่งและควรนำมาพิจารณา โดยเฉพาะกรณีที่มีการดำเนินการพิสูจน์และยืนยันตัวตนผู้ใช้งานผ่านระบบดิจิทัล ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ควรต้องใช้เวลาอย่างน้อย 1 ปี สำหรับการพัฒนาระบบและทดสอบความปลอดภัยในการจัดเก็บข้อมูล

ในการนี้ สมาคมฯ เสนอให้หน่วยงานกำกับดูแลหารือกับผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์อย่างต่อเนื่อง เพื่ออธิบายและสร้างความชัดเจนในการตีความ ซึ่งจะช่วยส่งเสริมให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

2.

สมาคมฯ เข้าใจและเห็นพ้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการยกระดับมาตรการป้องกันอาชญากรรมทางเทคโนโลยี อย่างไรก็ตาม ข้อ 2 ของร่างประกาศ ที่กำหนดให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องมีมาตรการระบุตัวตนสำหรับผู้ใช้งานทุกบัญชี ก่อให้เกิดข้อกังวลว่า ข้อกำหนดดังกล่าวอาจไม่สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของร่างประกาศ

ประการแรก ร่างกฎหมายไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนถึงตำแหน่งและสัญญาของผู้ใช้งานที่ต้องยืนยันตัวตน ซึ่งก่อให้เกิดความยากลำบากในการปฏิบัติตาม โดยเฉพาะผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ระดับโลกที่มีผู้ใช้จากหลากหลายประเทศ อีกทั้งข้อกำหนดดังกล่าวยังมีข้อจำกัดในการบังคับใช้นอกประเทศไทย

ในทางปฏิบัติ ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์อาจเผชิญข้อจำกัดในการพิสูจน์ตัวตนของผู้ใช้งานที่อยู่นอกประเทศไทย โดยเฉพาะในประเทศที่กฎหมายท้องถิ่นไม่อนุญาตให้มีการบังคับพิสูจน์ตัวตน หรือในกรณีที่ผู้ใช้งานไม่มีเอกสารแสดงตัวตนที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐ ข้อจำกัดเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่าการกำหนดภาระหน้าที่แบบครอบคลุมสำหรับผู้ใช้งานทุกบัญชีอาจก่อให้เกิดความยุ่งยากและสร้างภาระในการปฏิบัติตาม

ประการที่สอง แม้ข้อกำหนดดังกล่าวจะมีเจตนาให้ครอบคลุมเฉพาะกับผู้ใช้งานที่อยู่ในประเทศไทยหรือมีเป็นผู้ถือสัญชาติไทย ความท้าทายในลักษณะเดียวกันก็ยังคงมีอยู่

ประสิทธิผลของมาตรการพิสูจน์ตัวตนดังกล่าวนั้นล้วนขึ้นอยู่กับความน่าเชื่อถือและความถูกต้องของกลไกการยืนยันตัวตนที่ใช้ เนื่องจากเอกสารแสดงตัวตนที่ออกโดยหน่วยงานรัฐแต่ละประเทศมีระดับความปลอดภัยและมาตรการในการป้องกันการปลอมแปลงที่แตกต่างกัน นอกจากนี้ การกำหนดประเภทเอกสารแสดงตัวตนอย่างกว้างและครอบคลุม อาจส่งผลให้ระดับความเชื่อมั่นของกระบวนการพิสูจน์ตัวตนลดลงโดยไม่ตั้งใจ และอาจเพิ่มความเสี่ยงที่บัญชีผู้ใช้งานปลอมจะได้รับการยืนยันตัวตนโดยไม่ตั้งใจ ซึ่งอาจบั่นทอนความเชื่อมั่นของผู้ใช้งานและความน่าเชื่อถือของผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์

ประการที่สาม หน่วยงานกำกับดูแลควรคำนึงว่า ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ล้วนมีรูปแบบการให้บริการที่หลากหลายและประเภทการใช้งานที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์แต่ละเจ้าไม่ได้มีระดับความเสี่ยงต่ออาชญากรรมทางเทคโนโลยีที่เท่ากัน ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ที่อนุญาตให้ผู้ใช้งานมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกันโดยมีขอบเขตจำกัด ย่อมมีความเสี่ยงแตกต่างจากผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ที่ออกแบบมาเพื่อการสื่อสารแบบหนึ่งต่อหนึ่งหรือการสื่อสารแบบกลุ่ม ดังนั้น การกำหนดมาตรการยืนยันตัวตนแบบเดียวกันสำหรับผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ทุกเจ้า โดยไม่คำนึงถึงวัตถุประสงค์หรือรูปแบบการให้บริการ อาจไม่เหมาะสมและสร้างภาระในการปฏิบัติตาม

สมาคมฯ เสนอให้ร่างประกาศกำหนดขอบเขตการบังคับใช้ให้ชัดเจน เช่น พื้นที่ทางภูมิศาสตร์ และนำแนวทางที่ยึดเอาวัตถุประสงค์เป็นที่ตั้ง (purpose based approach) มาใช้ โดยพิจารณาประเภทการใช้งานและความต้องการของผู้ใช้งาน (customer needs) ของผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์แต่ละเจ้า แนวทางดังกล่าวจะช่วยให้การกำกับดูแลมุ่งเน้นไปยังความเสี่ยงที่มีนัยสำคัญมากขึ้น พร้อมทั้งลดการเก็บข้อมูลของผู้ใช้งานโดยไม่จำเป็น

นอกจากนี้ ร่างกฎหมายควรมุ่งเน้นกับการพิสูจน์ตัวตนของผู้กระทำการโฆษณาที่มีความเสี่ยง มากกว่าการกำหนดให้ผู้ใช้งานทุกบัญชีต้องยืนยันตัวตน โดยในทางปฏิบัติ ปัญหาการฉ้อโกงและการหลอกลวงบนโลกออนไลน์มักเกิดจากการใช้โฆษณาในทางที่ไม่เหมาะสม การยกระดับมาตรการพิสูจน์ตัวตนของผู้กระทำการโฆษณาจึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมและได้สัดส่วนกับความเสี่ยง แนวทางดังกล่าวจะช่วยลดภาระและผลกระทบที่ไม่จำเป็นต่อผู้ใช้งานทั่วไป รวมถึงผู้ประกอบการขนาดกลางและขนาดย่อม

ในการนี้ การประเมินประสิทธิผลของมาตรการพิสูจน์ตัวตนสำหรับผู้กระทำการโฆษณาที่มีความเสี่ยง จึงเป็นแนวทางที่เหมาะสมในระยะแรก ก่อนที่หน่วยงานกำกับดูแลจะพิจารณาขยายผลไปสู่การกำหนดมาตรการระบุตัวตนสำหรับผู้ใช้งานทั่วไป

หากในท้ายที่สุดมีความจำเป็นต้องกำหนดมาตรการระบุตัวตนสำหรับผู้ใช้งานทั่วไป หน่วยงานกำกับดูแลควรร่างกฎหมายให้มีความยืดหยุ่น โดยเฉพาะประเภทและวิธีการพิสูจน์ตัวตน และไม่ควรจำกัดประเภทและ

วิธีการพิสูจน์ตัวตนไว้เพียงวิธีใดวิธีหนึ่ง เช่น การยืนยันตัวตนผ่านโทรศัพท์หรือ SMS เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและครอบคลุม

ประการสุดท้าย เพื่อให้มั่นใจว่า มาตรการที่จะนำมาบังคับใช้มีประสิทธิภาพผลในทางปฏิบัติและสามารถสอดคล้องกับมาตรฐานกระบวนการพิจารณาของศาล หน่วยงานกำกับดูแลกักตักตัวอย่างหรือกรอบแนวทางในการระบุตัวตนจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์

3.

สมาคมฯ เข้าใจและเห็นพ้องกับเจตนารมณ์ของกฎหมายในการยกระดับมาตรการป้องกันอาชญากรรมทางเทคโนโลยี โดยเฉพาะการเผยแพร่โฆษณาที่นำไปสู่การหลอกลวงหรือก่อให้เกิดอันตราย

อย่างไรก็ดี การกำหนดหน้าที่เพิ่มเติมในการพิสูจน์ตัวตนผู้กระทำการโฆษณาก่อนการเผยแพร่โฆษณาแต่ละครั้ง โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาเผยแพร่โฆษณาจากนอกประเทศ อาจก่อให้เกิดความยากลำบากในการบังคับใช้ ในทางปฏิบัติ โฆษณาส่วนมากมักถูกจัดการผ่านตัวกลางหรือบุคคลที่สาม (third-party services) ซึ่งอาจทำให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ไม่สามารถมองเห็นตัวผู้โฆษณาปลายทาง(end advertiser) ได้เสมอไป

ในกรณีที่เนื้อหาโฆษณามาจากตัวกลางหรือบุคคลที่สาม ร่างกฎหมายควรระบุให้ชัดเจนว่า การพิสูจน์ตัวตนสำหรับตัวกลางหรือบุคคลที่สามเพียงอย่างเดียวนั้นเพียงพอหรือไม่ หรือผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์จำเป็นต้องพิสูจน์ตัวตนของผู้ที่สร้างสรรค์เนื้อหาโฆษณาด้วย

นอกจากนี้ การกำหนดให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องตรวจสอบข้อมูลของผู้กระทำการโฆษณาที่มีความเสี่ยงสูงโดยการเชื่อมโยงกับฐานข้อมูลของหน่วยงานรัฐ อาจไม่สามารถดำเนินการได้ในทางปฏิบัติ รวมทั้งอาจก่อให้เกิดความล่าช้า ต้นทุนที่เพิ่มมากขึ้น และการหยุดชะงักของการให้บริการ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาถึงระบบและขีดความสามารถทางเทคโนโลยีที่แตกต่างกันในแต่ละประเทศ

การเผยแพร่เนื้อหาโฆษณามักดำเนินการในลักษณะข้ามพรมแดนเป็นส่วนใหญ่ แต่ร่างกฎหมายยังไม่ให้ความชัดเจนเกี่ยวกับแนวทางการพิสูจน์ตัวตนของบุคคลหรือบริษัทต่างชาติ ในกรณีดังกล่าว การกำหนดให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องตรวจสอบและกับฐานข้อมูลของหน่วยงานรัฐไทยอาจไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติ ร่างกฎหมายควรเปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์เลือกใช้วิธีการอื่น ๆ ในการตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลผู้กระทำการโฆษณา ซึ่งจะช่วยลดความเสี่ยงการเข้าถึงข้อมูลของผู้ใช้งานในประเทศไทยโดยไม่จำเป็น

นอกจากนี้ ผู้กระทำการโฆษณาส่วนใหญ่ได้ผ่านกระบวนการพิสูจน์ตัวตนกับผู้ให้บริการตรวจสอบตัวตน (third-party verification provider) อยู่แล้ว ร่างกฎหมายควรระบุให้ชัดเจนว่า กลไกดังกล่าวสามารถเพียงพอหรือไม่ เพื่อช่วยลดความซ้ำซ้อนและภาระหน้าที่ที่เกินความจำเป็น

ร่างประกาศไต่ระบบปัจจัยที่อาจทำให้มีความเสี่ยงเกี่ยวกับผู้กระทำการโฆษณา เพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิสูจน์ตัวตน สมาคมฯ มองว่า แนวทางดังกล่าวมีความเหมาะสมและเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง อย่างไรก็ตามวิธีการพิสูจน์ตัวตนควรมีความยืดหยุ่นและค่านึงปัจจัยต่าง ๆ ทั้งประเภทของเนื้อหาโฆษณาและบริบทที่แตกต่างกัน

การกำหนดขั้นตอนและกระบวนการยืนยันตัวตนโดยขาดความยืดหยุ่นอาจก่อให้เกิดภาระที่เกินจำเป็น ร่างกฎหมายควรเปิดโอกาสให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์เลือกขั้นตอนและกระบวนการยืนยันตัวตน

ตามความเหมาะสม โดยพิจารณาเนื้อหาโฆษณาและประวัติของผู้กระทำการโฆษณา สมาคมฯ เชื่อว่าแนวทางดังกล่าวจะช่วยส่งเสริมการบังคับใช้กฎหมายให้มีประสิทธิภาพและได้สัดส่วนมากขึ้น

ในบริบทนี้ ร่างกฎหมายควรขยายความและอธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับปัจจัยที่อาจทำให้มีความเสี่ยงเกี่ยวกับผู้กระทำการโฆษณา เนื่องจากการขาดหลักเกณฑ์เชิงปริมาณที่ชัดเจนอาจนำไปสู่การตีความที่หลากหลายและไม่สอดคล้องกันทั้งในระดับการดำเนินงานและการกำกับดูแล ทั้งนี้ ปัจจัยความเสี่ยงที่ระบุไว้ในร่างกฎหมายไม่ควรถูกใช้เป็นเกณฑ์ชี้ขาดโดยลำพัง เนื่องจากการจัดประเภทความเสี่ยงที่ยังขาดความชัดเจนอาจสร้างความสับสนให้แก่ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์

การแบ่งประเภทผู้กระทำการโฆษณาที่มีความเสี่ยงสูงตามข้อ (1) (2) และ (3) เป็นประเด็นที่นากังวล หน่วยงานกำกับอาจพิจารณาตัดข้อกำหนดเกี่ยวกับการพิสูจน์ตัวตนสำหรับผู้กระทำการโฆษณาออก เพื่อลดความคลุมเครือ ทั้งนี้ ร่างกฎหมายควรมุ่งเน้นการใช้มาตรการพิสูจน์ตัวตนสำหรับผู้กระทำการโฆษณาที่มีความเสี่ยงสูง โดยไม่กำหนดประเภทหรือหลักเกณฑ์ความเสี่ยงอย่างตายตัว

นอกจากนี้ ร่างกฎหมายควรกำหนดนิยามคำว่า “กลุ่มเปราะบาง” และ “ผู้สูงอายุ” ในข้อ 3 เพื่อให้เกิดความชัดเจนยิ่งขึ้น

ร่างกฎหมายควรระบุความถี่ในการทบทวนข้อมูลของผู้กระทำการโฆษณาให้ชัดเจน เนื่องจากการทบทวนข้อมูลที่ถี่เกินไปอาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขันของผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์และเศรษฐกิจดิจิทัลโดยรวม ร่างกฎหมายควรกำหนดแนวทางที่เหมาะสมและได้สัดส่วน เช่น การกำหนดให้ทบทวนข้อมูลไม่เกินปีละครั้ง

นอกจากนี้ ร่างกฎหมายควรระบุให้ชัดเจนว่า ข้อกำหนดภายใต้ร่างกฎหมายนี้มีสถานะให้เทียบเท่าหรือสูงกว่าประกาศหรือแนวปฏิบัติของ ETDA ที่มีอยู่เดิมหรือไม่ เพื่อให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์เข้าใจลำดับความสำคัญในการปฏิบัติตามข้อกำหนดได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น

สุดท้ายนี้ ร่างกฎหมายควรกำหนดแนวทางที่ชัดเจนเกี่ยวกับมาตรการพิสูจน์ตัวตนกับมาตรการระงับหรือนำเนื้อหาโฆษณาออก โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาเคยข้องเกี่ยวกับกิจกรรมผิดกฎหมายหรืออยู่ถูกระงับโดยผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์อยู่แล้ว

4.

ตามที่ข้อ 4 ในร่างกฎหมายกำหนดให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องเก็บรักษาข้อมูลรายละเอียดของผู้กระทำการโฆษณา รวมถึงบุคคลที่สามในบางกรณี อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะเจตนาารมณ์ในการยกระดับการกำกับดูแลเนื้อหาโฆษณาจะสมเหตุสมผล แต่ขอบเขตของการเก็บรักษาข้อมูลดังกล่าวอาจกว้างเกินความจำเป็น และก่อให้เกิดข้อกังวลด้านการรักษาความปลอดภัยของข้อมูล โดยเฉพาะสำเนาเอกสารแสดงตัวตนและข้อมูลส่วนบุคคล หากร่างกฎหมายยังไม่มี ความชัดเจนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ การใช้งาน และระยะเวลาในการเก็บรักษาข้อมูล อาจเกิดข้อกังวลเกี่ยวกับการเก็บข้อมูลเกินจำเป็นและไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของกฎหมาย การเปิดโอกาสให้มีความยืดหยุ่นในประเภทข้อมูลที่เก็บ เช่น การใช้เอกสารของนิติบุคคลแทนเอกสารระบุตัวตนรายบุคคลในบางกรณี อาจช่วยลดภาระจากกฎระเบียบที่ทับซ้อนกัน

ในส่วน of ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับผู้ชำระค่าโฆษณาซึ่งเป็นบุคคลที่สาม ร่างกฎหมายควรมีความยืดหยุ่นในการกำหนดขอบเขตและประเภทข้อมูลที่ ต้องเก็บรักษาตามความเหมาะสม เนื่องจากรูปแบบความสัมพันธ์ทางธุรกิจระหว่างผู้กระทำการโฆษณาและผู้ชำระค่าโฆษณานั้นมีอยู่หลากหลาย การกำหนดให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องเก็บข้อมูลของผู้ชำระค่าโฆษณาทั้งหมดอย่างละเอียด อาจเพิ่มภาระใน

การจัดเก็บข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งอาจขัดกับหลักการการจัดเก็บข้อมูลที่จำเป็น (data minimisation principle) และเพิ่มความเสี่ยงด้านความเป็นส่วนตัวและความปลอดภัยของข้อมูล

ร่างกฎหมายควรระบุให้ชัดเจนเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ การใช้งาน และระยะเวลาในการเก็บรักษาข้อมูล เช่น ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องเก็บรักษาข้อมูลไม่เกิน 180 วัน แนวทางดังกล่าวจะช่วยสร้างสมดุลระหว่างการสนับสนุนการสืบสวนสอบสวนอาชญากรรมทางเทคโนโลยี และการคุ้มครองความเป็นส่วนตัวของผู้ใช้งานและภาคธุรกิจ การกำหนดกรอบระยะเวลาในการเก็บรักษาข้อมูลที่เหมาะสมจะเพิ่มความจำเป็นอาจก่อให้เกิดข้อกังวลในการปฏิบัติตามกฎหมาย

นอกจากนี้ ร่างกฎหมายควรกำหนดให้ชัดเจนว่า ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์สามารถลบข้อมูลหลังครบกำหนดระยะเวลาการเก็บรักษาได้หรือไม่ เนื่องจากการเก็บข้อมูลอย่างต่อเนื่องอาจเพิ่มต้นทุนด้านการดำเนินงานและการบริหารจัดการข้อมูลอย่างมีนัยสำคัญ

ในส่วน of ข้อมูลผู้ชำระค่าโฆษณา หน่วยงานกำกับดูแลควรพิจารณากฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ใช้บริการชำระเงินภายใต้การกำกับดูแลของธนาคารแห่งประเทศไทย เนื่องจากผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์โดยทั่วไปไม่ได้ทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการชำระเงิน ร่างกฎหมายจึงควรระบุวัตถุประสงค์ของการเก็บข้อมูลประเภทนี้ให้ชัดเจน และไม่สร้างภาระในการปฏิบัติตามกฎหมาย

5.

สมาคมฯ ตั้งข้อสังเกตว่า ร่างกฎหมายยังไม่ได้กำหนดนิยามของคำว่า “ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์” ซึ่งอาจสร้างความลำบากในการประเมินว่าบริการประเภทใดอยู่ภายใต้ขอบเขตการบังคับใช้ และร่างกฎหมายดังกล่าวมีเจตนาที่จะจัดการกับความเสี่ยงประเภทใดเป็นหลัก

หากยังขาดคำนิยามที่ชัดเจน ขอบเขตของร่างกฎหมายอาจกว้างมากเกินไป และอาจนำไปสู่การกำหนดให้ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์ต้องพิสูจน์ตัวตนผู้ใช้งานทุกบัญชี ซึ่งผู้ใช้งานแต่ละบัญชีล้วนมีระดับความเสี่ยงที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง ปัญหาดังกล่าวอาจก่อให้เกิดข้อกังวลในสองประเด็น ได้แก่ ความเสี่ยงด้านการเก็บข้อมูลและการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ไม่ได้สัดส่วน และขอบเขตการบังคับใช้ที่ครอบคลุมการบริการที่อยู่นอกเหนือความเสี่ยงตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย ซึ่งอาจเพิ่มต้นทุนทางธุรกิจและภาระในการปฏิบัติตามกฎหมายที่มากเกินไป

สมาคมฯ เห็นว่า ร่างกฎหมายควรกำหนดนิยามคำว่า “ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์” ให้เชื่อมโยงกับความเสี่ยงเฉพาะตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

แนวทางการกำกับดูแลที่อิงตามความเสี่ยงและได้สัดส่วน จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความชัดเจนและการบริหารความเสี่ยงอย่างมีประสิทธิภาพ ข้อกำหนดต่าง ๆ ในร่างกฎหมายควรสอดคล้องกับระดับความรุนแรงของความเสี่ยงและกลไกการคุ้มครองที่มีอยู่แล้ว แนวทางที่ยืดหยุ่นและได้สัดส่วนจะช่วยลดการกำหนดข้อบังคับแบบเหมารวม (one-size-fits-all mandate) และเปิดโอกาสให้มีการพิจารณาตามประเภทของแพลตฟอร์ม คุณลักษณะ และบริบทการใช้งานของผู้ใช้งาน เช่น แพลตฟอร์มอีคอมเมิร์ซที่มีฟังก์ชันให้ผู้ใช้งานสามารถรีวิว, บริการสตรีมมิ่งที่อนุญาตให้ผู้ใช้งานสามารถกดถูกใจวิดีโอ รวมถึงบริการที่เชื่อมโยงภาคธุรกิจหรือเป็นพื้นที่ให้คำปรึกษา ล้วนมีลักษณะความเสี่ยงที่แตกต่างกันตามรูปแบบเนื้อหาและการบริการ

การกำหนดค่านิยมของ “ผู้ให้บริการสื่อสังคมออนไลน์” ในลักษณะที่อิงตามวัตถุประสงค์ จะช่วยสนับสนุนการกำกับดูแลที่ได้สัดส่วน ลดการครอบคลุมบริการที่มีหน้าที่หลักแตกต่างกัน และลดผลกระทบต่อความเป็นส่วนตัวจากการกำหนดให้ต้องระบุตัวตนผู้ใช้อย่างกว้างขวาง

สุดท้ายนี้ ร่างกฎหมายควรระบุนิยามของคำว่า “การพิสูจน์ตัวตน” และ “การระบุตัวตน” เพื่อให้เกิดความชัดเจน ลดโอกาสในการตีความ และส่งเสริมให้เกิดการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ